

Arrest

nr. 296 686 van 7 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Paul Vlad CIOCOTISAN
Henri Jasparlaan 113
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 oktober 2023 houdende een bevel tot terugdrijving en van de beslissing tot vasthouding van diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. V. CIOCOTISAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Braziliaanse nationaliteit.

Op 28 oktober 2023 werd verzoeker tegengehouden aan de grenspost van de luchthaven van Brussel Nationaal.

Op diezelfde dag werd aan verzoeker een beslissing tot terughrijving ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering vervat in de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk moet worden bevonden, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen.

Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat verzoeker een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoeker van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een eerste middel voert verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig.

Dat de draagkracht slat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijk aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu de bestreden beslissing ontoereikend gemotiveerd wordt.

Inderdaad, wordt de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt :

“de heer P. [...] heeft noch een visum noch een geldige machtiging tot verblijf. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de gezinsleden van betrokkenen M. [...] T. [...], L. [...], [...], en C. [...] M. [...], J. [...], [...], van Portugese nationaliteit, geen verblijfsrecht in België hebben kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.”

Los van het feit dat enkel de dochter van verzoeker de Portugese nationaliteit heeft, dient er te worden benadrukt dat er een schending van art. 8 EVRM wel kan worden ingeroepen aangezien de gezinsleden in België op een stabiele manier woonachtig zijn.

Daarnaast, heeft de dochter van verzoeker wel een verblijfsrecht die uit haar recht op mobiliteit als Europese burger voortvloeit. Een woonstcontrole heeft reeds vastgesteld dat de gezinsleden te 1070 Anderlecht gedomicilieerd zijn. In het kader van de nieuwe aanvraag tot machtiging tot verblijf van betrokkene werd tevens hetzelfde adres medegedeeld zodat er geen twijfel kan bestaan dat zijn gezinsleven langdurig in België is gelokaliseerd.

De broer van verzoeker, de heer P. [...] S. [...] T. [...] R. [...] (RRN: [...]) is eveneens in België gedomicilieerd en beschikt hier over een geldig verblijfstitel. De bestreden beslissing maakt daar geen melding van ook maakt hij deel uit van het gezinsleven van verzoeker in de zin van art. 8 EVRM. (stuk 11) Verzoeker is tevens in bezit van een bijlage 19ter, een document dat voor het overige zijn hoedanigheid van gezinslid van een Europese burger bevestigt evenals het feit dat een procedure lopend is.

Met bovenvermelde element werd er manifest geen rekening gehouden.

Verzoeker werd manifest niet op een rechtmatige wijze gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd (RvS, n°233.257 dd. 15 december 2015). Verzoeker is de Nederlandse taal niet machtig. Op de bestreden beslissing wordt er geen melding gemaakt van een eventuele aanwezigheid van een tolk Frans of Portugees of een persoon die de door verzoeker gesproken talen machtig is.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen [...]” RvS (7e k.) nr. 252.289, 2 december 2021 (VZW PARC DES EXPOSITIONS DE BRUXELLES-TENTOONSTELLINGSPARK VAN BRUSSEL-BRÜSSELER MESSEGELEÜNDE-BRUSSELS EXHIBITION CENTER (BRUSSELS EXPO) / GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR), TROS 2022 (samenvatting DE COCK, W.), afl. 105, 105.

In casu, weigerde de verwerende partij om een in casu analyse uit te voeren met betrekking tot de redenen waarom verzoeker in bezit is van een inschrijvingsattest in België. Zij weigerde eveneens om een analyse uit te voeren over een eventuele schending op art. 3 EVRM van een teruggrijping naar Turkije aangezien verzoeker daar uiteraard geen banden mee heeft.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van 4 november 1950 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht zijn middel te als volgt:

“Inderdaad, uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoeker familieleden heeft die over geldige verblijfstitels beschikken op het Belgisch grondgebied of die in het wachtregister zijn ingeschreven op voorbehoud van een woonstcontrole die heden plaats zou moeten vinden.

De broer van verzoeker is ter herinnering eveneens geldig gedomicilieerd te 1070 Anderlecht.

Zijn partner en zijn minderjarige dochter waren ingeschreven in het Bevolkingsregister en hebben, samen met verzoeker, een nieuwe aanvraag ingediend op hetzelfde adres waarop een woonstcontrole reeds plaats heeft gevonden.

De teruggrijping van verzoeker schendt manifest art. 8 EVRM ernstig belemmeren.

Overwegende dat artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 vereist dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Overwegende dat deze vereiste voldoet eveneens aan de verplichting van listasten van het EVRM om het gezinsleven niet onevenredig aan te tasten bij het uitvoeren van een verwijderingsbevel.

Dat deze vereiste, die uit artikel 8 EVRM voortvloeit, deel van een gevestigde rechtspraak maakt inzake verwijderingsmaatregelen. Verzoekster maakt al deel uit gezinsstructuur in de zin van artikel 8 EVRM die op het groengebied van de Schengen lidstaten langdurig gelokaliseerd is. ((Kroon and Others v. the Netherlands ; Vallianatos and Others v. Greece [GC], Pini and Others v. Romania)

De teruggrijping van verzoeker is bijgevolg in strijd met art. 8 EVRM.

Verzoeker heeft daarnaast geen enkele band met Turkije waar hij maar voor enkele dagen aanwezig was voor een medische behandeling. Hij bevindt zich tevens in een bijzonder kwetsbare situatie aangezien hij bepaalde medicatie moet nemen en hygiënische voorwaarden respecteren ten gevolge van bovenvermelde behandeling. Dat hij in een gesloten centrum wordt vastgehouden is manifest in strijd met zijn medische toestand. Dat hij naar Turkije zou worden teruggedreven aangezien hij daar op geen enkel materiële of administratieve steun kan rekenen impliceert een risico op een onmenselijke behandeling. Deze omstandigheden dienen gronding te worden onderzocht voordat verzoeker geconfronteerd wordt

met een de perspectieve van een terugnrijving naar Turkije. De bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met art. 3 EVRM."

Gezien de nauwe samenhang tussen de twee middelen zullen zij samen worden besproken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de motieven in zijn middel waardoor hij aantoot de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst erop dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de bestreden beslissing gebaseerd op artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De bestreden beslissing motiveert wat volgt:

*"Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (artikel 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: de heer P. zegt te wonen in Anderlecht samen met zijn vriendin en Portugees dochtertje. Hij is naar Istanboel geweest voor enkele dagen voor een haartransplantatie; Hij weet dat hij momenteel het verlies van verblijfsrecht heeft. Hij heeft noch een visum, noch een geldige machtiging tot verblijf. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de gezinsleden van betrokkene M.T.L.(...) en C.M.J. (...), van Portugese nationaliteit, geen verblijfsrecht hebben in België kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen."*

Verzoeker betwist dat hij zich niet kan beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij stipt aan dat zijn dochter de Portugese nationaliteit heeft en stelt dat zij om die reden een verblijfsrecht put uit de mobiliteit als Europees burger.

In casu wordt niet betwist dat de dochter van verzoekster de Portugese nationaliteit heeft, maar er wordt wel betwist dat zij over een verblijfsrecht in België beschikt.

Verzoeker lijkt het één en ander te verwarren. Een Unieburger mag België binnenkomen en er verblijven voor een periode van maximum drie maanden. Dit is een recht, geen gunst. Wil de Unieburger langer dan drie maanden blijven, dan dient een verblijfsprocedure te worden opgestart als EU-werkzoekende, -werknemer, -zelfstandige, -student of economisch niet-actieve Unieburger.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de minderjarige dochter van verzoeker al langer dan drie maanden in België verblijft. Er werd reeds een verblijfsprocedure opgestart op 16 november 2022 door de partner van verzoeker en dit in functie van haar minderjarige dochter, van Portugese nationaliteit, doch deze werd negatief afgesloten op 28 februari 2023 om reden dat er onvoldoende bewijsstukken van de bestaansmiddelen werden overgemaakt en omdat het bewijs van een geldende ziekteverzekering ontbrak. Inmiddels heeft de partner van verzoeker een nieuwe aanvraag tot verblijf ingediend in functie van haar minderjarige dochter van Portugese nationaliteit, maar deze is nog lopende. Verzoeker en zijn gezin beschikken thans niet over een verblijf. Er kan pas sprake zijn van een verblijf indien aan de voorwaarden tot verblijf is voldaan en dit vergt een beoordeling door verweerder. Bovendien werd de verblijfsaanvraag enkel ingediend door de partner van verzoeker. Zo er dan al een verblijfsrecht wordt toegekend, zal verzoeker zelf ook nog een verblijfsprocedure moeten opstarten. Anders dan wat verzoeker poogt voor te houden is het niet zo dat er automatisch een verblijfsrecht is van zodra er sprake is van een Unieburger.

Nu verzoeker, noch zijn gezin over een verblijfsrecht in België beschikken, kan hij zich *prima facie* niet beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief

wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu heeft geen enkel gezinslid een verblijfsrecht in België. Bovendien toont verzoeker niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om zich elders te vestigen. Zowel hij, als zijn partner hebben immers de Braziliaanse nationaliteit. Anderzijds stelt verzoeker zelf dat hij voor zijn komst naar België met zijn gezin in Portugal woonde. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat hij niet terug naar Portugal zou kunnen.

Het enkele feit dat zijn broer over een verblijfsrecht in België beschikt, maakt op zich geen schending van artikel 8 van het EVRM uit. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. *In casu* beperkt verzoeker zich enkel tot een gratuite bewering dat hij een gezin vormt met zijn broer. Hij brengt echter niet het minste bewijs bij van een bijkomende band van afhankelijkheid. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord, stroken zijn beweringen niet met de gegevens van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker op 28 oktober 2023 om 18u10 werd gehoord. Het gehoor verliep in de Franse taal. Een taal waarvan verzoeker in zijn middel zelf stelt dat hij ze machtig is. Verzoeker heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van communicatieproblemen. Bovendien blijkt uit het verhoorverslag dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij in België woonde met zijn partner en dochtertje van Portugese nationaliteit. Hij vroeg tevens om zijn bijlage 19ter te voegen aan het verslag. Daarnaast werd hem ook nog een vragenlijst in het Portugees overhandigd. Zodoende kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat er taalproblemen waren en dat hij niet correct werd gehoord.

Voorts voert verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aan doordat de beslissing tot terugdrijving hem naar Turkije dreigt terug te sturen.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een schending van artikel 3 van het EVRM, nu hij uit eigen beweging naar Turkije is gegaan, weliswaar om aldaar een haartransplantatie te ondergaan. Verzoeker brengt niet het geringste bewijs aan dat hij in Turkije dreigt in een onmenselijke en vernederende situatie terecht te komen. Verzoeker heeft weliswaar geen verblijfsrecht in Turkije, doch hij is niet verplicht om in Turkije te blijven. Het staat hem vrij om naar zijn land van herkomst terug te keren of naar een land waar hij over een verblijfstitel beschikt. Waar verzoeker stelt dat hij zich thans in een kwetsbare situatie bevindt omdat hij medicatie dient in te nemen en hygiënische maatregelen in acht dient te nemen, heeft dit vooreerst betrekking op zijn situatie in België en niet op de situatie in Turkije. Hoe dan ook toont hij op het eerste zicht niet aan dat hij thans verstoken blijft van medicatie en er niet de nodige hygiëne kan op nahouden.

Waar verzoeker ook nog de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, kan hij evenmin worden gevolgd. In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, heeft de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met zijn gezinsleven. Evenwel stelt verweerder dat het hele gezin zonder verblijfsrecht in België verblijft, zodat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM.

De twee middelen zijn niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

J. CAMU